

Chương 1

Phản Bội

Tại đài truyền hình lớn nhất của thành phố A, những tiết mục giải trí vẫn đang diễn ra thì một bóng người mềm mại vội vàng đi ra khỏi phòng diễn, không ai chú ý tới, ánh mắt mọi người đều tập trung vào sân khấu.

Mẫn Nhu bước nhanh tới phòng thay đồ, theo sát sau là trợ lý đang không ngừng đón lấy số trang sức mà Mẫn Nhu đang cởi ra. Những thứ này đều rất quý giá trị lên tới trăm vạn, người tài trợ chỉ vì muốn nhìn thấy Mẫn Nhu biểu diễn nên mới dám hào phóng như vậy đem cho, đổi lại là người khác, đã đóng sập cửa lại không cho.

Chiếc váy dài màu tím kéo dưới đất, theo từng bước chân của cô liền xòe ra như một đóa hoa rực rỡ xinh đẹp, giày cao gót 8cm nện xuống dưới sàn vang dội.

“Tiểu thư à, cô đi chậm thôi, cẩn thận kéo ngã!” - Trợ lý tên Chân Ni sợ hãi mồ hôi lạnh rỉ ra khi thấy Mẫn Nhu đi hấp tấp, vội vàng đi sát theo sau, cũng may cô không ngã sấp xuống trước khi tới nơi.

Mẫn Nhu càng đi càng nhanh, trực tiếp vén cao váy, bắt đầu chạy, quả nhiên hành động hủy đi hình tượng này ở đài truyền hình đã thu hút không ít tầm mắt, cũng may, mọi người đều bị cô mê hoặc nên chỉ biết thét to, không ai để ý cô có hay không có hình tượng.

Cửa phòng thay quần áo mở ra, Mẫn Nhu là người đầu tiên đi vào, ngẩng đầu nhìn về phía đồng hồ ngay bàn trang điểm, thờ dài một hơi, tâm trạng lúc này mới thả lỏng, mười giờ hai mươi, vẫn còn kịp!

“Chân Ni, giúp mình chuẩn bị xe, mình muốn về nhà.” - Nói xong liền cầm lấy quần áo Chân Ni đưa qua, thay đồ ngay sau bức rèm.

Chân Ni nhìn thấy dáng vẻ liều mạng của Mẫn Nhu cũng chỉ biết lắc đầu, tay cầm điện thoại ai oán nói: “Ai, nói ra có ai tin một siêu sao đi đầu trào lưu như Mẫn Nhu vẫn không thể thoát khỏi cái gọi là vợ hiền dâu thảo!”

“Ba.” - Quần áo thay ra rớt xuống, Mẫn Nhu chân trần đi tới trước bàn trang điểm chải đầu, không quên nhắc nhở Chân Ni: “Nhà của mình còn beefsteak không? Phải rồi, hôm qua còn bảo Jason mang tiêu đen tới mà?”

Chân Ni nói chuyện điện thoại xong, dựa vào ghế, nhìn Mẫn Nhu nhanh nhẹn vuốt chải từng sợi tóc không khỏi thán thán: quả nhiên là đệ nhất mỹ nữ!! Tuy rằng đều là phụ nữ, nhưng chỉ cần nhìn thấy Mẫn Nhu một lần liền bị mê hoặc, có lẽ lúc sinh ra Mẫn Nhu đã là minh tinh trên bầu trời.

Áo vuông sơ mi theo phong cách Anh, cùng với loại quần bó đang rất thịnh hành năm nay kết hợp với đôi giày nhẹ nhàng, một chiếc cài màu đen ghim trên tóc, không hề có chút dư thừa, đơn giản mà rất đẹp.

Mẫn Nhu không để ý đến tiếng than của Chân Ni, cầm lấy túi xách, đeo lên vai mang kính râm đi ra ngoài.

“Mai gặp nhé Chân Ni!”

Mở cửa nhà trọ ra, Mẫn Nhu vội vàng cởi giày, ngay cả dép lê cũng không kịp mang liền ném túi xách lên ghế sofa, ánh mắt nhìn về phía khung hình trên bàn, khóe miệng không kiềm được khẽ mỉm cười, là nụ cười hạnh phúc, sau đó liền vào bếp.

Rất lâu sau, trong bếp không có động tĩnh gì, chỉ có mùi thịt nướng cùng với bóng người xinh đẹp xuất hiện ở bên bàn ăn.

Mẫn Nhu rắc tiêu lên beefsteak rồi bỏ vào hộp giữ ấm, đóng nắp lại, bận rộn mãi mới xong, cô cởi tạp dề treo lên móc, rồi đi vào phòng vệ sinh xóa đi mồ hôi trên mặt.

Lau khô hai tay, đi đến bên ghế sofa, cầm lấy điện thoại, nhấn những con số mình đã thuộc kĩ, duyên dáng ngã ngòai xuống ghế sofa.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã khóa, xin lỗi...” - Nghe giọng tông đài truyền đến, Mẫn Nhu không khỏi nhú mày, đôi mắt xinh đẹp ẩn chứa sự trách cứ nhìn về phía người đàn ông anh tuấn trong khung hình, chu miệng oán giận nói: “Bận rộn cũng phải ăn cơm chứ, thật ngốc!”

Mắt cô đảo quanh căn nhà trọ rộng rãi, rèm cửa màu trắng ngà, sofa bằng vải bố, các loại gối ôm cách điệu, cảm giác lười biếng lan tràn khắp phòng.

Không phải cô thích phong cách Địa Trung Hải, nhưng cách bày trí có thể giúp anh thoải mái tâm tình sau khi làm việc, một cảm giác không vui nảy lên trong lòng.

Cô xem đồng hồ trên tay, đã là mười một giờ mười bảy phút, đã trễ thế này, anh cũng nên ăn cơm đi chứ?

Mím môi cười giao hoạt, đôi mắt nâu đảo một vòng, cầm lấy hộp beefsteak, nếu điện thoại gọi không được vậy cô sẽ cho anh sự ngạc nhiên!

Bên ngoài văn phòng tổng tài của tập đoàn Kỹ, thang máy đình một tiếng mở ra, thư ký đang chỉnh sửa văn bản liền nhìn về phía thang máy, Mẫn Nhu trên tay cầm hộp cơm nhàn nhã đi tới.

“Mẫn... Mẫn tiểu thư!” - Thư ký giống như một đứa trẻ 25 - 26 tuổi, mỗi lần nhìn thấy Mẫn Nhu đều đỏ mặt, nói chuyện lắp bắp, lần này cũng không ngoại lệ, có điều sắc mặt hôm nay hơi nhợt nhạt.

Trong lòng Mẫn Nhu chỉ nghĩ đến người sẽ ăn beefsteak do tự tay mình làm, không để ý tới sự khác thường của thư ký, chỉ lịch sự cúi đầu rồi đi vào phòng.

“Mẫn...”

“Phanh.” - Cửa phòng đóng ngay lại, thư ký tính ngăn lại nhưng lại đành chịu.

Thư ký ảo não tự tát vào mặt mình, lo lắng nhìn vào phòng, đứng ngồi không yên, sau đó cầm lấy văn kiện trên bàn, đi xuống dưới lầu, trong lòng nghĩ muốn rời khỏi nơi này càng xa càng tốt.

Mẫn Nhu nhẹ nhàng bước đi trên sàn, không để phát ra tiếng động, lúc làm việc theo thói quen của anh không thích bị tạp âm quấy rầy.

Khom người, thân thể nhỏ nhanh cúi xuống, giống như con mèo nhỏ nghịch ngợm, từng bước hướng về phía bàn làm việc, rồi đứng bật dậy, muốn dọa ai đó sợ nhảy dựng lên, nhưng lại thất vọng khi nhìn thấy bàn làm việc không có ai.

Chẳng lẽ đi ra ngoài ăn cơm? Nhưng mà, không phải anh có thói quen đứng mười hai giờ mới ăn sao?

Nhìn đồng hồ trên bàn chỉ mới mười một giờ năm mươi, lúc này anh không phải đang làm việc sao?

Cô nghiêng đầu, chớp mắt, mái tóc đen như thác rót qua vai, Mẫn Nhu đặt hộp cơm lên bàn, bắt đầu đi dạo quanh văn phòng.

Cách bày trí của anh rất mạnh mẽ mà đơn giản, trên tường chỉ treo vài bức họa trừu tượng để trang trí, ghế sofa lớn cùng bàn trà để đón khách, đi ngược lại giá sách, rút ra một quyển, lật vài tờ, toàn là sổ sách tập đoàn, không có hứng thú liền đem nó cất lại.

Nhìn qua cửa phòng bên trái, Mẫn Nhu liền tỉnh ngộ, vỗ vỗ đầu, sao lại quên mất, cả ngày bận rộn như thế, biết đâu anh đang ở trong phòng nghỉ tạm! Cảm giác chán nản liền biến mất, trong lòng chỉ mong nhìn thấy anh ngay lập tức, Mẫn Nhu vui sướng cầm lấy hộp cơm, đi đến trước cửa phòng nghỉ, bàn tay đặt lên nắm cửa lại do dự.

Lần trước đi vào là khi nào? Một tháng trước, hay là hai tháng trước, bao lâu cũng không nhớ, chỉ nhớ hậu quả khi bước vào là anh suốt một tuần không quan tâm tới cô.

Do dự mãi, cuối cùng không kiềm chế nổi cảm xúc nhớ anh, liền hít sâu, đẩy cửa vào!

“Hằng.” - Nụ cười xinh đẹp rực rỡ trên môi, cổ tay xoay nhẹ, đẩy nắm cửa, nhưng chỉ trong một giây, nụ cười đông lại, ngây ngốc nhìn.

“A... không cần... Hằng... A!”

Dưới ánh đèn ngủ, hai mắt thất thần nhìn chằm chằm đôi nam nữ xích lõa trên giường, bên tai là tiếng cầu xin nụng nị của phụ nữ.

Phòng tối đen, rèm cửa bị gió thổi bật tung, ánh sáng trên giường lúc tối lúc rõ, giường nước di chuyển, cùng với nó là tiếng ngâm cao của đàn ông, tiếng thở dốc không kiềm chế.

“A.” - Người phụ nữ kinh hãi kêu lên, trong bóng đêm dường như ai cũng chú ý đến vị khách không mời mà đến, cuộn tròn cơ thể trần trụi của mình dưới tay người đàn ông.

Mẫn Nhu không nhìn rõ đôi nam nữ trong phòng, nhưng có thể xác định người đàn ông đang ôm người phụ nữ đó trong lòng, người cô yêu sâu đậm - Kỷ Mạch Hằng.

Khung cảnh tối đen, ngoại trừ tiếng thở dốc, còn có tiếng sàn sạt, bọn họ ngại ngần sao? Vì vậy, ở trước mặt người ngoài như cô liền kéo chăn che lấy sự nóng bỏng?

Dù biết rõ nhìn không thấy, cô vẫn hướng mắt về phía bóng người mơ hồ, dường như có thể nhìn thấy nét áy náy trên mặt anh, nhưng cô sai rồi, quá sai rồi!

Âm thanh mập mờ trong căn phòng lại vang lên, người đàn ông thở gấp, tiếng rên của phụ nữ như lưỡi dao sắc nhọn đâm xuyên qua trái tim cô, vô tình, đẩy cô vào vực sâu.

“Hằng... Hằng...”

Cứ ngỡ rằng đây là cái tên chỉ một mình cô được gọi, nhưng thật mỉa mai thay, anh cho phép đàn bà nằm trên giường anh cũng như thế, cô thì sao đây? Chẳng lẽ anh chưa bao giờ quan tâm cô sao?

Trong màn đêm, đôi mắt đen lạnh lùng kia có nhìn cô không?

Bờ môi khô khốc đầy chua xót, dù cố gắng chống chịu nhưng tình cảm của cô vỡ ra tan tành trên đất, cô không chịu đựng nổi đôi mắt lạnh lùng của anh, liền xoay người, khép cửa lại, yếu ớt tựa vào nó.

Đôi mắt ảm đạm nhìn về phía thùng rác, bên trong rất sạch, chỉ có một hộp cơm còn mới chưa hề mở ra, tay cô cũng đang cầm hộp cơm cùng màu như thế, cả hai thứ đều là beefsteak.

Lần đầu tiên, đối mặt với sự lạnh lẽo của anh, hai mắt cô đẫm lệ.

Lần đầu tiên, đối mặt với sự cố gắng suốt ba năm qua, không biết theo ai.

Cô dùng tay lau đi giọt nước mắt sắp tràn ra, đi về phía sô pha, bước chân rối loạn, mấy lần khiến cô muốn ngã xuống, tay cầm lấy túi, vội vàng chạy trốn khỏi phòng làm việc.

Cô nhấn nút thang máy loạn xạ, chỉ muốn thoát khỏi nơi mà cô tự cho là chỗ ấm áp nhất.

“Đình.”

Thang máy mở ra, vẻ mặt hoảng loạn bước vào, cơ thể như bị rút sạch sức lực nặng nề tựa vào vách thang máy, hai mắt ửng đỏ đau xót, nhưng cô vẫn lưu luyến hơi thở của anh... không thể bỏ được.

Ánh mắt nhìn ra bên ngoài thang máy, cửa sắp đóng lại, qua khe cửa là một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng lạnh lùng, vạt nút áo đóng lại làm tăng thêm sự mỉa mai hoặc gợi cảm, đôi mắt cao ngạo, sống mũi thẳng, đôi môi bạc tình, nhưng anh chỉ đứng đó, lạnh lùng nhìn cô chìm trong đau khổ mà không hề cứu giúp.

Đây chính là Kỳ Mạch Hằng, Kỳ Mạch Hằng vô tình, Kỳ Mạch Hằng đối với cô thật vô tình.

Ba năm trước anh nói: “Mẫn Nhu, tôi không yêu cô, cô cũng nguyện ý ở lại bên cạnh tôi sao!”

Ba năm trước cô nói: “Kỳ Mạch Hằng, em nhất định sẽ khiến anh yêu em!”

Lúc đó, cô tin, cô quyết tâm như vậy, nhưng bây giờ niềm tin đó thật hèn mọn.

Cô xoay người đi, máu tươi đã chảy đầm đìa ở trước mặt anh làm sao để trốn tránh? Thang máy khép lại, thứ cô để lại cho anh không phải nước mắt oán hận, cũng không phải là nụ cười diễm lệ anh chưa từng thấy, mà là nước mắt tuyệt vọng.

Xoay lại, bỏ qua lỗi lầm lần đầu tiên của anh dành cho cô, nhưng mà, cô không thấy rằng trên đời này thứ đã bỏ qua, thì sẽ không thể quay đầu lại được nữa.

Mắt kính đen to bản che đi đôi mắt thần thờ, lúc bước vào thang máy, Mẫn Nhu liền cúi đầu, sau đó đẩy mạnh đám người đang đứng chờ thang máy, bước thật nhanh điên cuồng, không để ý những ánh mắt tò mò xung quanh.

Cô đi rất nhanh, tựa như phía sau có một con mãnh thú hồng thủy đuổi theo sau cô, vừa bước ra khỏi cổng công ty, cô liền chạy trốn không hề có mục tiêu, chỉ vì muốn mọi nỗi ủy khuất và giận dữ trong lòng thoát ra.

Ánh nắng mặt trời chói chang, không khí nóng bức làm người ta hít thở không thông, không biết qua bao lâu cô mới từ từ dừng lại, cả người ướt đầm mồ hôi, trên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp thấm một lớp mồ hôi mỏng, từng giọt rơi xuống, không thể nhận rõ là nước mắt hay mồ hôi.

Giữa trưa, đường lộ an tĩnh đến đáng sợ, chỉ có thừa thớt vài bóng người đi đường, bóng cây không che được ánh nắng mặt trời mãnh liệt, Mẫn Nhu đứng ở ngã tư đường, mắt kính dưới ánh nắng mặt trời trở nên lóa mắt, đèn xanh đèn đỏ chớp tắt liên tục, từ sau mắt kiếng nước mắt chảy ra.

Liệu tình yêu của cô và Kỳ Mạch Hằng có giống như đèn xanh đèn đỏ, đèn đỏ sáng lên mọi thứ đều kết thúc, còn cô chưa từng có quyền thắng, tất cả đều phụ thuộc vào anh.

Hay từ đầu tới cuối, tất cả đều không gọi là tình yêu, chỉ có cô tự biên đạo, còn anh, cho tới lúc này chưa từng tham gia vào...

Rõ ràng là đang cười, nhưng tại sao nước mắt như vòi nước mở bung, không dừng được?

Những chiếc xe qua lại không dứt, xe đầu đường bên kia dừng lại, khi đèn xanh mở lên thì đồng loạt chuyển bánh, chuẩn bị chạy xe qua ngã tư, nhưng không ai chú ý đến cô gái đang thần thờ đứng đó mở hai chân bước tới.

Mỗi một bước đều dùng hết sức, mỗi giọt nước mắt rơi xuống đất đều là đau khổ, nhưng chỉ có trái tim cô đau thì tính là gì?

“Tít Tít!!” - Tiếng còi xe chói tai đập vào màng nhĩ, những chiếc ô tô đi ngang qua cô không ngừng gào thét, nhưng cũng không khiến cô sợ hãi chùn bước.

Những chiếc xe sẽ không vì người con gái thất tình mà dừng lại, họ vẫn duy trì tốc độ.

Tiếng thắng xe vang vọng phía chân trời, cô hoảng hốt bước xuống làn xe đi về trước mà không hề chú ý, một chiếc xe Lamborghini đen bóng vì nàng mà đạp thắng.

Trong phút chốc, tiếng còi huyên náo, tiếng xe cảnh sát phá vỡ sự yên tĩnh sau giữa trưa, tất cả thật hỗn tạp, Mẫn Nhu vẫn lạnh như băng phong bế trái tim của mình.

Trong phòng trọ tối đen, “rằm”, ánh sáng bên ngoài cánh cửa cũng bị ngăn lại.

Trên người Mẫn Nhu vết thương chồng chất, hai mắt nhắm lại, cuối cùng không còn khí lực giúp cô tiếp tục bước đi, trong bóng tối tịch liêu, trượt xuống ván cửa, giống như con chó nhỏ bị chủ mình vứt bỏ, một thân một mình, thấp giọng khóc nức nở, liếm láp vết thương của mình.

Từng giây phút trôi qua, đồng hồ treo tường chậm rãi từng bước dịch chuyển, càng làm tăng sự tĩnh mịch của căn phòng.

“Không đuổi theo, không có đuổi theo.” - Giọng nói khàn khàn thì thầm không ngừng lặp lại, có biết bao nhiêu đau đớn khổ sở.

Điện thoại không hề kêu lên, nó được giữ chặt trong lòng bàn tay, màn ảnh tối đen, không xuất hiện dãy số quen thuộc cũng không có một tin nhắn nào gửi tới...

Thất tha thất thế tựa vào vách tường đứng dậy, cảm giác ngất đi tràn tới, Mẫn Nhu khó chịu dựa trở lại vào tường, trên gương mặt xinh đẹp lúc này trù nước mắt còn cả sự tuyệt vọng, mái tóc dài hỗn loạn, túi xách quăng sang một bên, không hề bận tâm.

Bàn tay cứng ngắc đặt lên chốt, mở đèn, nhìn căn phòng trống rỗng, trái tim nàng cũng trống rỗng, giống như bị một tảng đá ép tới mức nàng không thở nổi.

Cả căn nhà này, là cô vì anh mà chuẩn bị, nhưng anh chưa hề tới lần nào, ngay cả dưới lầu cũng chưa xem qua, nước mắt tràn ra, giống như kẻ điên cười to.

Ngay cả lần đầu tiên đưa cô về cũng không có thì làm sao đến dưới lầu? Tất cả chẳng qua là lừa mình dối người, mọi thứ tốt đẹp đều do nàng ảo tưởng, đều là ảo tưởng của mình nàng.

Cô giống như cái máy không có linh hồn, như vô số đêm, đi tới bên ghế salon, bình thần ngồi xuống, mở tivi lcd, âm lượng điều chỉnh lớn nhất, đôi mắt tuy nhìn hình ảnh trên đó nhưng không hề để tâm, dáng người nhỏ bé như đưa trẻ trốn vào một góc trên ghế salon.

Bên tai không phải tiếng từ tivi thoát ra mà là tiếng rên rỉ của người con gái trên chiếc giường, trong mắt không phải hình ảnh trên tivi mà là đôi nam nữ nóng bỏng kia.

Đồng tử co lại, bướng bỉnh nhấn nút tắt tivi, remote rơi xuống bàn phát ra tiếng va chạm chua chát, khung đựng khay trà không run lên nặng nề rơi xuống, thủy tinh nát vụn dưới đất.

Mẫn Nhu như con thú non không tìm thấy cảm giác an toàn, muốn từ trên ghế salon đứng dậy, nhưng do rất lâu không cử động, nên tứ chi đều tê cứng, không cần thận té xuống.

Cô khó khăn bước tới bên khung hình, làm như không nhìn thấy mảnh thủy tinh đang ghim trên tay, dùng ngón tay trắng nõn với về phía tấm hình. Đó là tấm ảnh duy nhất giữa cô và anh, cô rất hạnh phúc nhưng cô không hề biết rằng anh lại rất lạnh lùng.

Đầu ngón tay đau nhói, chất lỏng màu đỏ từng giọt rơi xuống sàn, cô vẫn chỉ nhìn chăm chăm tấm hình, đôi mắt thâm tình ngăm người đàn ông cao ngạo lạnh lùng đó, dù biển cạn đá mòn thì vẫn như thế.

Đầu ngón tay vuốt nhẹ khung hình, áp nó vào gần sát tim, không hề để tâm đến ngón tay đang chảy máu, chỉ muốn cho người trong hình biết, cô rất yêu anh, là thật lòng yêu anh.

Cô cười tự tin, đưa tay về phía anh: “Em tên là Mẫn Nhu, còn anh?”

Cô mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn gò má đơn độc của anh: “Để em làm bạn gái của anh, em sẽ không bỏ anh đi, sẽ không khiến anh đau lòng”

Cô nhìn sâu vào mắt anh: “Một ngày nào đó, em sẽ khiến cho Kỷ Mạch Hằng anh yêu Mẫn Nhu.”

Mọi ký ức về anh đều hiện lên, vì sao, cô chỉ nhớ rõ đôi mắt lạnh lùng kia, ngoại trừ nó ra, anh không để lại cho cô, tại sao cô không nghĩ ra?

Khóc tức tưởi, cho đến khi không còn sức nữa, cô mới ngã xuống thảm, mở màng ngủ thiếp đi.

Nắng sớm xuyên qua lớp màn chiếu vào mặt Mẫn Nhu, theo bản năng cô mở mắt ra, trong đầu hỗn loạn, muốn mở to mắt nhưng không thể.

Hai mắt sưng đỏ khô khốc, có lẽ hôm qua khóc quá nhiều nên hôm nay cảm thấy khó chịu, nhìn không rõ mọi vật.

Mẫn Nhu chống tay đứng lên, tay vẫn không quên cầm hình của anh, ngay cả việc làm rơi hình anh trên mặt đất cô cũng không dám.

Đôi chân trần bước đi trên sàn nhà làm bằng gỗ, cảm giác lạnh lẽo khiến cho cô nhận ra tất cả đều không phải mơ, mọi thứ đều thật đến tận nhãn. Tóc dài rối tung, xõa trên gương mặt tiêu tụy, khô cằn, quần áo xốc xếch, không còn dáng vẻ chỉnh chu của một ngôi sao, chỉ có hình ảnh của một người con gái bị phản bội thất tình.

Lay lắt ngồi xuống ghế sofa, ngón tay thon dài nhấn nút tin nhắn ở điện thoại bàn, một giọng nói vang lên nhưng không phải là người đó...

“Nhị tiểu thư, là dì Lý đây, sáng nay đại tiểu thư đã từ Ý trở về, ông chủ và phu nhân muốn cô về cùng ăn cơm chiều...”

Ngón tay nhấn nút tắt tin nhắn, vô lực tựa lưng vào ghế sofa, hai bên thái dương đau đớn, đầu ngón tay xoa trán nhìn về phía đồng hồ treo tường, bảy giờ ba mươi lăm.

Mười mấy tiếng đã trôi qua, anh không hề an ủi hay xin lỗi cô, Kỷ Mạch Hằng, anh lợi dụng việc cô ỷ lại vào anh, muốn dùng cách này để thoát khỏi cô? Cảm giác ủy khuất, hao phí ba năm qua mà không hề được đáp lại, Kỷ Mạch Hằng, trái tim của anh làm bằng sắt sao?

Tay cầm lấy điện thoại, gọi về nhà.

“Ai đó?” - Tiếng phụ nữ vang lên bên đầu dây kia, giọng nói chứng tỏ bà là người thông minh giỏi giang.

Trong chớp mắt, mũi Mẫn Nhu đau xót, muốn gào khóc thật to, nhưng tiếng “mẹ” chưa kịp thốt ra, chưa kịp bày tỏ mọi ủy khuất thì giọng nói phụ nữ đã ngắt ngang lời cô.

“Là con phải không? Đúng rồi, hôm qua dì Lý có gọi cho con, bảo con về, không có việc gì thì nên về.”

Bàn tay cầm điện thoại trở lạnh cứng ngắt, Mẫn Nhu nhìn màn hình tivi mờ hồ nhìn thấy bóng người, người con gái đó với gương mặt tái nhợt, tinh thần uể oải, dáng vẻ suy sút, giống như con chó lang thang.

Điện thoại cũng không còn tiếng vang lên, chỉ nghe tiếng thở yếu ớt, đôi phương cũng không kiên nhẫn chờ một tiếng cúp điện thoại.

Mẫn Nhu ngây ngốc giữ chặt chiếc điện thoại, âm thanh đò đò không ngừng vang lên, sao cô lại ngốc như thế, mẹ của cô mà lại đến an ủi đứa con gái bị thất tình này sao!! Tình thương của mẹ, ngoại trừ sự lạnh lùng, cô đâu còn cảm nhận được gì?

Mãi đến khi đồng hồ đồ chuông 8 giờ, Mẫn Nhu lấy lại tinh thần, buông điện thoại bàn xuống, cầm lấy chiếc di động bị cô ném lung tung xuống đất vào hôm qua.

“Chân Ni, hôm nay, mình muốn bắt đầu chụp tiếp “Ly biệt”, cậu nói với đạo diễn một tiếng giùm mình.”

Giọng nói khàn khàn khô ráp, không còn kiêu ngạo như xưa, sau một đêm, thể sự thay đổi, trầm trọng không ít.

“Được rồi, Seoul, chiều gặp ở sân bay.”

Có ý lảng tránh câu hỏi quan tâm của Chân Ni, Mẫn Nhu sắp xếp công việc xong liền ngắt điện thoại.

Nhìn căn phòng thoáng mát nhưng trống trải, Mẫn Nhu lần đầu tiên đối mặt với sự vô tình của Kỹ Mạch Hằng, cô lựa chọn trốn tránh.

Cho bản thân một cơ hội đứng lại thử, cũng là cho mình cơ hội hiểu rõ mọi việc, cuối cùng Kỹ Mạch Hằng có ý nghĩa thế nào với cô?

Một tháng yên lặng trôi qua, Kỹ Mạch Hằng đứng trước cửa nhìn bóng người đang cuộn tròn, dáng người cao ngất anh tuần liền ngẩn ra, sau đó khôi phục sự lạnh lùng như trước.

Mẫn Nhu mơ mơ màng màng lắng nghe tiếng bước chân, đôi mắt mở ra, ngẩng đầu nhìn, là Kỹ Mạch Hằng đang đứng trước cửa, trong tay vẫn còn mang theo công văn.

Một tháng không gặp, anh vẫn đẹp như vậy, bộ tây trang đen bóng, áo sơ mi màu trắng, đôi mắt lãnh đạm thâm sâu, sống mũi cao thẳng, lông mày thon dài, cô gần như bị ngũ quan của anh làm cho say mê.

Gương mặt nhỏ nhắn tiều tụy nở nụ cười mừng rỡ, giống như gặp được người mình yêu nhất.

Nét mặt Kỹ Mạch Hằng mất tự nhiên, ánh mắt hai người giao nhau, trong nhất thời chỉ có sự ngại ngùng và trầm mặc.

Từ Seoul quay về, cô định để rạng sáng mới quay lại, nhưng cuối cùng lại thay đổi lịch chụp, cô không kịp thu dọn mọi thứ liền trực tiếp chạy tới sân bay, mua vé máy bay sớm nhất bay về thành phố A để có thể ở bên cạnh anh.

“Có bỏ qua mới biết lúc đầu mới là tốt nhất, cuộc đời như bộ phim, đến phút cuối, nam và nữ chính mới hiểu được tình yêu chân thật, nếu cô không muốn hối hận vậy thì đi tìm anh ta đi.”

Lời khuyên của đạo diễn, cùng ánh mắt cổ vũ đã khiến cô ngộ ra rất nhiều điều. Cô vẫn không quên Kỷ Mạch Hằng, cho dù anh có làm chuyện có lỗi, cô vẫn yêu anh, dù ở trong mộng, vẫn nhớ rõ lỗi lầm của anh.

Cô lựa chọn tha thứ, chuyện xảy ra trước đó, cô nhân nhượng, im lặng, chỉ cần anh ở bên cô là được.

“Ba!” Chia khóa mở cửa nhà, Mẫn Nhu trầm lặng đi theo anh vào trong nhà, nhìn cách trang trí đơn giản, được quét dọn, trái tim không khỏi đau nhói.

Không có cô, anh vẫn rất tốt, ăn cơm, ngủ, đi làm, không hề có chút gì đau khổ. Nhưng còn cô, không có anh cô sẽ không khỏe, sẽ như người điên, quay phim mà không tập trung, cuộc sống rối tinh.

Một tháng không gặp, chẳng lẽ giữa hai người chỉ có im lặng!

Cô ngây ngốc nhìn anh để cặp công văn xuống, cởi bỏ tây trang, tháo cà vạt, đi tới bên tủ lạnh, lấy nước uống, một loạt hành động tựa như đã thành thói quen.

Không có cô, anh quả thật sống rất tốt.

Nhận thức được điều này khiến cô rất bất an, Mẫn Nhu tháo giày, yên lặng đi đến bên ghế sofa, cầm lấy áo khoác cùng caravat vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh khiến cô yêu đến say đắm.

Từ trên lầu bước xuống, Mẫn Nhu nhìn thấy anh ngồi trên bàn ăn, im lặng ăn bữa tối lấy ra từ tủ lạnh, cảm giác xót xa tràn tới, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh nói: “Đề em nấu cơm cho anh.”

Ngón tay thon dài khựng lại, lông mi dài run lên, nhưng ánh mắt lại bình thản: “Không cần.”

Tiếng chiếc đĩa chạm vào thành chén, Mẫn Nhu co quắp lại, áp chế cảm giác bất an trong lòng, khước môi giãn ra, thoải mái nói: “Hằng, một tháng qua em đi Seoul quay phim, có khả năng bộ phim này sẽ tham gia giải Hollywood, anh có đi xem không?”

Động tác cầm đĩa như nước chảy mây trôi không hề ngừng, anh im lặng ăn cơm, giống như không nghe cô ấy. Hai tay trắng toát bối rối đặt trên thành ghế tựa, không khí như đóng băng, Mẫn Nhu từ trên nhìn xuống, hơi thở đè nén, đôi mắt ửng đỏ.

Khi anh vừa ăn xong, cô chủ động đi lên giữ lấy chén đĩa bỏ vào bồn rửa, không nhìn thấy thần sắc của anh, cô liền bước nhanh vào phòng bếp, mở vòi nước, tiếng nước ồn ào chảy vào trong, để cho bản thân có thời gian bình tĩnh lại.

Mở tủ lạnh, bên trong trừ bỏ nước khoáng còn lại không có đồ ăn, những thứ đồ cô mang tới lần trước đều không có. Chẳng lẽ người phụ nữ đó không chăm sóc anh? Một suy nghĩ hiện lên, hay anh và cô ta cãi nhau?

Nỗi thấp thỏm trong lòng được an ủi, có phải nó chứng tỏ, anh đã hối hận, hối hận vì đã phản bội cô, đã vạch rõ giới hạn cùng cô gái kia.

Sự trầm mặc lúc này có phải anh không giận chằng qua vì cô không nói câu nào, mà cố tình gây sự, một tháng qua không liên lạc với anh điều đó khiến anh không vui?

Nghĩ như vậy, tâm trạng Mẫn Nhu cũng tốt lên, đôi môi màu tường vi khẽ cong lên, dù có vô số phụ nữ vây lấy, anh cuối cùng cũng hiểu, chỉ có cô thích hợp với anh nhất, chỉ có cô, thật tâm đối xử tốt với anh!

Thu dọn xong bàn ăn, Mẫn Nhu lau khô tay, đôi mắt tìm kiếm Kỷ Mạch Hằng. Anh đang nằm trên ghế sofa xem tin tức, ánh mắt nhìn chăm chăm màn hình, không biết đang nghĩ gì.

“Hằng.”

Mẫn Nhu ngồi xuống cạnh anh, theo mắt anh nhìn về tivi, là đài truyền hình lớn nhất, là tin tức liên quan đến công việc, cô không có hứng thú, mọi sự chú ý lại dồn về người bên cạnh.

Cô không biết nói gì, không thể làm gì khác hơn là im lặng, cùng anh xem tin tức, có lẽ sau khi nghĩ thông suốt một số việc, ngồi bên cạnh anh hơn một giờ cũng không còn cảm xúc bất an.

Khi phòng khách điếm chín giờ, cô đứng lên, cô không có thói quen ở qua đêm cùng anh. Mỗi lần đến tối dù trễ cô cũng về, anh cũng chưa từng giữ cô lại.

“Hằng, em về trước.” - Giọng nói ôn nhu, cô tha thiết nhìn anh, hy vọng anh nói “đi đường cẩn thận.”

Khớp xương ngón tay của Kỷ Mạch Hằng càng rõ ràng khi cầm remote, tắt tivi, thong thả từ trên ghế đứng dậy, nhàn nhạt nhìn cô, hơi vuốt cằm, kèm theo một tiếng hừ mũi rất nặng: “Ừ.”

Phản ứng của Kỷ Mạch Hằng ngoài dự liệu của cô, gương mặt nhỏ nhắn liền cười lên hạnh phúc để lộ lúm đồng tiền, nhón chân, không để anh kịp phản ứng hôn lên má anh: “Hằng, ngủ ngon.”

Hằng lông mi dài như cánh bướm quét qua mặt anh, thân hình cao lớn run lên, cô lại cười vui vẻ, mờ ám buông tay anh ra, xoay người, bước chân thoải mái đi về phía cửa.

Dường như tình cảm sứt nẻ của hai người theo thời gian đã khép lại, như vậy, cô nguyện ý chờ, cô tin có một ngày, Kỷ Mạch Hằng, trong lòng người đàn ông này sẽ chỉ có mình cô!

Vội vàng từ Seoul quay về tay không, ngay cả một cái túi xách cũng không có, dĩ nhiên chìa khóa phòng cũng để ở khách sạn.

Bước đi trên con phố vắng, cô không để ý đến tiếng thét của người đi đường hoặc tiếng chụp hình của điện thoại di động, cứ như vậy mà đi về trước, chỉ mong gió đêm thổi bay đi ưu phiền suốt mấy ngày qua, để cho cô có được tâm trạng tốt hơn.

Sau đó cô sực nhớ một việc, chị của cô, đã từ Ý trở về cách đây một tháng.

Ba năm trước sau khi rời khỏi đây, đến hôm nay, cô vẫn chưa chào Mẫn Tiệp một câu, Mẫn Tiệp lớn hơn cô bốn tuổi, kể từ khi bước vào sơ trung, hai người cũng không học chung, vì Mẫn Nhu vừa bước vào sơ trung thì Mẫn Tiệp liền tốt nghiệp, ngay cả trung học cũng thế. Còn đại học Mẫn Nhu vừa thi đậu vào nơi Mẫn Tiệp học, thì Mẫn Tiệp liền ra nước ngoài.

Trên báo chí ai cũng ca ngợi thiên kim của tập đoàn Mẫn Thị có tri thức, hiểu lễ nghĩa, một người con gái tao nhã. Còn cô Mẫn Nhu, rất ít có người biết cha mẹ cô là tổng tài và phu nhân tập đoàn Mẫn Thị - Mẫn Chí Hải và Hồng Lam.

Không phải họ cố tình che giấu, mà là cô trốn tránh, ngay cả Kỳ Mạch Hằng cũng không biết thân phận thiên kim tiểu thư của cô, chỉ biết cô là một đại minh tinh quang vinh chói lọi.

Mẫn gia ở thành phố A này nổi tiếng là nhà có tiền, là nhà giàu nhất khu.

Mẫn Nhu thuê xe quay về Mẫn gia, lúc taxi đi dọc theo một con sông nay đã trở thành đường lớn cô liền ngoái đầu lại nhìn từng dãy ngô đồng Pháp, cô vẫn khần trương như thế, bao lâu không về, kể từ khi biết việc đó, cô và cha mẹ cũng còn bao nhiêu thân tình?

Taxi đi đến cuối đường lớn thì bị bảo vệ khu ngăn lại, Mẫn Nhu không thể làm gì đành bước xuống xe đi bộ, nơi này là biệt thự tư nhân, trừ xe riêng, còn các loại xe như taxi thì không được vào.

Mẫn gia thích an tĩnh, nên lúc mua nhà cũng mua biệt thự sát bên trong, phòng ốc cũng xây theo phong cách phương Tây, phong cảnh xung quanh cũng rất tốt, tuy là mô phỏng theo tự nhiên nhưng cũng không tệ.

Lúc Mẫn Nhu đi qua cửa Mẫn gia, cô nhìn thấy một chiếc xe Lamborghini đậu ở đó, dù sao xung quanh đều là người nhà giàu nên cũng không có gì để nói, vấn đề là, đứng bên ngoài cửa xe là một đôi nam nữ khiến Mẫn Nhu phải dừng lại quan sát.

Người con gái đó Mẫn Nhu chỉ cần nhìn đã nhận ra, là chị của cô Mẫn Tiệp, dường như là cố ý ăn mặc, bộ váy trắng như tuyết dài tới gối, bên ngoài khoác thêm áo ngắn màu tím càng làm tăng khí chất tao nhã cùng vóc người hấp dẫn của Mẫn Tiệp.

Đứng dưới ánh đèn đường, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Mẫn Tiệp điểm một nụ cười, dường như đang cùng người đàn ông nói gì đó, không khó nhận ra, hai người đều từ nước ngoài về.

Người đàn ông đứng quay lưng về phía Mẫn Nhu, cho nên cô cũng không thấy rõ, vả lại cũng không có hứng thú nhiều chuyện nhìn lén người khác, muốn vào nhà, nhưng bị hai người đứng chắn ngay cửa, cô không thể qua, đành phải đứng yên chờ hai người bỏ đi.

Không để Mẫn Nhu chờ lâu, hai người liền vẫy tay chào tạm biệt, Mẫn Tiệp mở cửa đi vào biệt thự, người đàn ông vẫn đứng đó nhìn theo Mẫn Tiệp.

Mẫn Nhu thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể vào, chẳng qua chân cô vừa nhắc lên, ánh mắt người đàn ông liền bắn qua hình như đã phát hiện ra cô đứng đó ngay từ đầu.

Thoáng nhìn qua, Mẫn Nhu hơi sững người, cảm giác bối rối, đi cũng không được không đi cũng không được. Nhưng Mẫn Nhu không thể không thừa nhận, người đàn ông này thật đẹp, thật khác so với dáng vẻ kiên nghị lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng, hẳn có vẻ là thiếu gia nho nhã, phong độ, có học thức sâu.

Đường nét trên mặt anh tuấn, làn da trắng, mũi cao gầy, vừa nhìn qua có thể thấy được khí chất cao ngạo của hắn, đôi môi nhếch lên làm cho Mẫn Nhu hoài nghi, vừa rồi có lẽ chỉ có một mình Mẫn Tiệp độc thoại.

Hắn mặc bộ quần áo đơn giản màu trắng, không phải dáng vẻ của người đàn ông từng trải, trông thật bình thản, một tay hắn đặt trên tay lái, tay còn lại đút túi. Dáng người cao ráo hơi nghiêng, có lẽ chú ý đến ánh mắt của Mẫn Nhu nên liền dừng mở cửa xe.

Đứng bên cạnh chiếc xe thể thao dáng người thêm xuất chúng, dưới ánh trăng, phong cảnh hòa vào nhau thật hoàn hảo.

Hắn không hề để ý đến ánh mắt thiếu lịch sự của Mẫn Nhu, không hề tỏ vẻ giận dữ, mi mắt hơi giật, hướng về phía Mẫn Nhu gật đầu, liền mở cửa xe ngồi xuống, tiếng động cơ vang lên, xe thể thao đã đi xa.

Mẫn Nhu xấu hổ hoàn hồn, không nghĩ bản thân lại bị một người đàn ông xa lạ làm cho thất thần, cứ tưởng trên đời này ngoài Kỷ Mạch Hằng, không ai lọt được vào mắt nàng, nhưng lúc này khí chất thanh thuần của người đàn ông lại tác động đến cô, thật buồn cười mà?

Bước tới bên cửa sắt, ấn chuông cửa, là dì Lý làm bảo mẫu mở cổng, mấy tháng không gặp được Mẫn Nhu khiến cho bà rất vui vội vàng đón cô vào cổng, giúp cô lấy đôi dép lê đã được bọc kĩ, còn không ngừng hô to: “Nhị tiểu thư về!”

Trong phòng khách, một nhà ba người đang vui vẻ trò chuyện, bỗng nhiên bị tiếng la của dì Lý cắt ngang, quay lại thì thấy Mẫn Nhu đứng trước ghé sô pha, không khí liền lắng xuống.

“Ba, mẹ, chị hai, con về rồi.”

Trên gương mặt trầm ổn của Mẫn Chí Hải hiện lên sự yêu thương, nhưng cũng chỉ thoáng nhiên lên tiếp, tay Hồng Lam vẫn giữ chặt Mẫn Tiệp, chỉ liếc mắt nhìn cô, ánh mắt xa lạ lạnh lùng, dường như không phải của một người mẹ đối với con gái.

Lòng ngực Mẫn Nhu như bị đá lớn đổ vào, rất khó chịu muốn bỏ trốn, trên thực tế cô quả nhiên đã làm thế.

“Con lên lầu trước.” - Nói xong, liền chạy lên lầu, lúc đi qua khúc quẹo còn nghe thấy giọng trách cứ của Hồng Lam:

“Ngay cả nghi lễ cơ bản cũng không biết, làm sao mà là tiểu thư Mẫn gia.”

“Mẹ, đừng giận, mẹ không phải còn có con sao.” - Mẫn Tiệp dịu dàng an ủi, những lời này lọt vào tai Mẫn Nhu lại trở thành câu nói châm chọc.

Mệt mỏi kéo thân mình, mở cửa phòng, ngay cả đèn cũng không mở, liền ngã lên giường nhắm mắt lại. Cô đứng ra không nên về, cho dù ở khách sạn cũng thoải mái hơn căn nhà này bao nhiêu lần.

Nhắm mắt lại, ngủ một giấc, ngày mai có thể đi rồi...

Sáng sớm trên bàn cơm Mẫn gia, không khí có chút yên lặng, Mẫn Chí Hải ngồi ở vị trí đầu, tay cầm tờ báo kinh tế tài chính đọc, Hồng Lam ngồi bên phải ông, tao nhã uống trà, hai chị em Mẫn Nhu, Mẫn Tiệp song song ngồi bên.

Một đêm vô mộng, tinh thần của Mẫn Nhu so với ngày hôm qua tốt lên không ít, trên người mặc bộ quần áo đã để lại trước đây, áo cánh dơi màu cà phê, quần bò màu đen, mềm mại thoải mái. So với bộ đồ màu tím của Mẫn Tiệp thì nó càng thêm đơn giản.

“Tiểu Tiệp, ngày hôm qua con cùng Thiếu Phàm ra ngoài thế nào? Con này cũng thật là, Thiếu Phàm đã tới đây cũng không để người ta vào nhà ngồi một lát, ba mẹ dù sao cũng cần hỏi thăm một chút về Lục gia.”

Mẫn Nhu im lặng cúi đầu, dùng dao cắt trứng ốp lếch bỏ vào miệng, không nói câu nào, trên bàn cơm chỉ có hai mẹ con Hồng Lam và Mẫn Tiệp chuyện trò, nghe giọng Hồng Lam dường như rất vui, có vẻ đối với bạn trai của chị rất hài lòng.

Mẫn Tiệp nở nụ cười, sau đó chậm rãi nói: “Mẹ, mẹ đâu phải không biết, một tháng trước Thiếu Phàm bị tai nạn xe cộ, vẫn chưa khỏe hẳn, bác sĩ dặn anh ấy phải nghỉ ngơi sớm cho nên không vào được.”

Hồng Lam nghe thế mới gật đầu hài lòng, nhìn dáng vẻ thoải mái của Mẫn Chí Hải, bà sẵn giọng nói: “Này, hôn sự của con gái ông cũng không quan tâm, có phải đợi tới ngày nó xuất giá ông cũng vẫn cầm tờ báo đúng không?”

Mẫn Chí Hải lộ mặt ra khỏi báo, đôi mắt sáng rực đảo qua Mẫn Tiệp, ngữ khí so với Hồng Lam rất nghiêm túc: “Tiểu Tiệp muốn cùng Thiếu Phàm kết hôn sao?”

Mẫn Nhu ngồi bên cạnh Mẫn Tiệp, cô thấy Mẫn Tiệp thoáng cứng người, sau đó xoa xoa tay, rồi Mẫn Tiệp khó khăn mỉm cười, giọng nói thiếu tự nhiên: “Cha, việc này còn phải hỏi Thiếu Phàm, làm sao có thể một mình gia đình mình làm chủ.”

Nếu là gia đình bình thường, lúc chị gái gặp khó khăn, làm em gái phải tự chủ động giúp chị giải vây, nhưng đây là Mẫn gia, dù tài giỏi giàu có tới đâu thì Mẫn gia vẫn rất gia trưởng, cho nên Mẫn Nhu quyết định sáng suốt là im lặng.

Mẫn Chí Hải phát hiện Mẫn Nhu im lặng không nói, liền đem mắt dờn sang Mẫn Nhu.

“Tiểu Nhu, gần đây con ở bên ngoài khỏe không? Nếu không quen, thì dọn về nhà ở, dù sao cũng có thể chăm sóc nhau.”

Lời Mẫn Chí Hải còn chưa nói xong, Hồng Lam liền cắt ngang: “Chí Hải, ông lo nhiều quá rồi, bên ngoài phồn hoa như thế sao lại không tốt, nếu sau này nó thấy không thoải mái, sẽ tự trốn về thôi.”

Khác với vẻ hòa ái của Mẫn Chí Hải, lời nói của Hồng Lam thật hà khắc, Mẫn Nhu cắn môi, che giấu sự chua xót, ngẩng đầu nhìn Mẫn Chí Hải cười một tiếng, an ủi ông.

“Cha, cha yên tâm đi, con tự ứng phó được, nếu không được nữa, không phải còn có cha sao?”

Mẫn Chí Hải vui vẻ gật đầu, tính cúi đầu xuống đọc báo, thì Hồng Lam nói tiếp: “Chí Hải ông chỉ giỏi lo lắng, hai đứa con gái của chúng ta đều được đăng trên tạp chí danh nhân, chẳng lẽ không thể tự chăm sóc bản thân?”

Mẫn Nhu không hề nhìn, cũng biết, nụ cười của Hồng Lam không có ấm áp chỉ có lạnh lẽo.

Mẫn Chí Hải thay đổi sắc mặt trở nên nghiêm nghị, nhìn Hồng Lam lạnh lùng nói: “Ăn một bữa cơm thôi sao lại dài dòng như vậy!”

Hồng Lam hừ khê, cúi đầu dùng bữa đâm vào trứng, tiếng nĩa va vào đĩa phát ra âm thanh chói tai, sau đó suốt bữa ăn chỉ toàn tiếng động.

Mẫn Nhu cười khỏ, miệng nhai trứng, ném không ra bất cứ vị gì. Hai đứa con gái cùng lên báo... Đây là thật, chẳng qua Hồng Lam không nói rõ, Mẫn Tiệp lên tạp chí kinh tế tài chính, còn cô Mẫn Nhu là trên tờ tạp chí giải trí Bát Quái.

Cha mẹ nào đối với con gái mà không hy vọng, nhất là người lắm tiền, Mẫn Tiệp chính là điển hình, đi qua Milan ở Ý học ngành quản trị kinh doanh thạc sĩ, ở trong nước vẫn còn lưu lại bằng tốt nghiệp, sau này Mẫn Tiệp chắc chắn sẽ bay xa.

Người ở trong làng giải trí như Mẫn Nhu dĩ nhiên không sánh bằng, ở trong mắt kẻ lắm tiền, mình tinh chẳng qua chỉ là ả đào, thân phận thấp kém, cho nên

Hồng Lam cũng chưa từng ở trước mặt thừa nhận bà có hai người con gái, trong đó một đứa là siêu sao trong làng giải trí.

Dùng xong bữa sáng, Mẫn Nhu liền mượn cơ công việc bỏ đi, Mẫn Chí Hải kêu lái xe đưa nàng về trung tâm thương mại, cô cũng không từ chối, dù sao ở nơi này rất khó bắt xe, không để ý đến ánh mắt không vui của Hồng Lam, Mẫn Nhu yên tâm thoải mái ngồi vào chiếc Roll - Royce của nhà mình.

Chân Ni đã về nước, mới sáng sớm Mẫn Nhu đã nhận được tin nhắn, cho nên liền để tài xế đưa cô về công ty đại diện.

Bên trong phòng họp, sắc mặt Chân Ni tiều tụy, một tay chống cằm, hai con mắt thâm quầng rõ rệt, nghe tiếng mở cửa, mới miễn cưỡng mở mắt, thấy Mẫn Nhu híp mắt cười mình, cô nhẹ xùy một tiếng, đem vali đẩy về trước.

“Tiểu thư à, hành lý của cô đó.” - Chân Ni ngáp dài, oán trách trừng mắt nhìn Mẫn Nhu. “Hại tôi cả tối không ngủ, sáng nay liền đáp máy bay về, cậu nói xem cậu có làm khổ tôi không chứ?”

Mẫn Nhu cười làm lạnh ôm lấy Chân Ni đang uể oải: “Được rồi, được rồi, vài bữa nữa mời cậu ăn cơm được không Chân Ni tốt bụng!”

Chân Ni cũng không trách Mẫn Nhu, thấy vẻ mặt chân thành của Mẫn Nhu, cô liền thu lại thần sắc nghiêm túc ngồi kế Mẫn Nhu, hỏi: “Hai người hòa rồi sao?”

Mẫn Nhu không đáp, ánh mắt bối rối nhìn ra ngoài cửa sổ cũng như gián tiếp thừa nhận suy đoán của Chân Ni.

“Vậy thì tốt, nếu không chuyến này đi coi như công dã tràng.” - Chân Ni vỗ vỗ vai Mẫn Nhu, thở dài nói. “Người thua thiệt là anh ta, không biết quý trọng cậu, anh ta đúng là đồ tồi.”

Mẫn Nhu bắt ngờ khi thấy Chân Ni văng tục, ánh mắt chật vắn liền đổi lấy lời giải thích của Chân Ni.

“Có đáng để cậu làm thế đâu chứ! Cậu nói xem cậu mấy năm qua vì anh ta làm bao nhiêu chuyện, vừa thay mặt anh ta chiêu dụ bao nhiêu khách hàng, vì muốn anh ta vui vẻ, cậu đồng ý coi như không biết anh ta có bạn gái khác, nếu là mình mình đã sớm trở mặt.”

Mẫn Nhu không phải không hiểu Chân Ni, nhưng nghe người khác chê bai người yêu mình, cảm giác rất khó chịu, không kiềm được phản bác: “Cậu đừng nói anh ấy như thế, tuy thay mặt công ty giúp anh ấy nhưng mình cũng được trả thù lao mà.”

Nghe Mẫn Nhu bảo vệ, Chân Ni lửa giận liền bùng lên, vỗ bàn la hét âm ỉ: “Thù lao? Cậu là một siêu sao còn cần thù lao nhỏ nhoi đó sao? Quảng cáo cậu làm thù lao gấp mấy lần anh trả, anh ta còn có hảo ý muốn trả thù lao sao!”

“Chân Ni.” - Sắc mặt Mẫn Nhu trầm xuống, giọng nói rõ ràng không vui. “Cậu là bạn tốt của mình, Hằng là người mình yêu, mình không muốn cậu nói xấu anh ấy.”

Chân Ni ngượng ngùng dùng tay quấn mái tóc ngắn, bĩu môi: “Không nói thì thôi, tên Kỷ Mạch Hằng đó làm ra chuyện như vậy còn sợ bị người khác nói sao?”

“Chân Ni.”

“Được được, tiêu thư bảo tôi im miệng, chưa từng thấy ai lại đi bảo vệ thứ đàn ông bạc tình như vậy.”

Nghe bốn chữ đàn ông bạc tình, gương mặt Mẫn Nhu trầm xuống, có vẻ lại nghĩ tới sự phản bội của Kỷ Mạch Hằng, nhưng sau đó cũng khôi phục bình tĩnh.

Chân Ni biết mình nói sai, vội lảng sang chuyện khác: “Cậu có về nhà không? Nếu về thì thuận đường mình chở cậu.”

“Được.” - Đi nhờ xe miễn phí không thể từ chối được. “Buổi tối, mình muốn sang nhà Hằng, tủ lạnh anh ấy hết đồ ăn rồi.”

Chân Ni nghẹn lời, đem lời khó nghe nuốt xuống, liếc mắt, biến nỗi hận trong lòng thành tiếng thở dài, khoát tay: “Đi thôi, đại minh tinh.”